

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ab||roganda Missa || Privata Marti-||ni Lvtheri ||
Senten-||tia**

Luther, Martin

Wittembergae, 1522

VD16 L 3619

Sexto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-33296

accipere tantū comedere & bibere mandatur. Neq; n. quod comedimus & bibimus, offerre possumus, cū potius auferamus & nobis demus & intra nos recipiamus. Et non pudet, aduersus tam euidentia & certa uerba, sacrificiū facere & offerre deo, quod comedimus & bibimus. Natura. n. sacrificii est, praesertim perfectissimi, quod holocaustū uocant, totū deo offerri, nihil ex eo hominibus relinqui. Si autē uictima aut pro peccato fuerit, saltē aliquā partē deo relinqui totā, cur ergo nos, panē & uinū totū comedimus & bibimus, nihil relinquentes deo? Cur non totū ei relinquimus, cū uelimus hoc perfectissimū esse sacrificiū? ubi hic subsistet ratio sacrificii? Neq; em̄ garrere sufficit, Christum offerri a nobis sub pane & uino. Nā & ipsum sumimus sub pane & uino, at nihil sumi a nobis debet de sacrificio & holocausto domini. Pugnāt, offerri deo & sumi a nobis. Accipiebant leuitae olim a populo Israel oblata eorū, sed nihil eorū sumebāt, quae offerenda erant deo. Sic & dū corpora nostra & laudes sacrificamus, nihil nobis, sed oīa soli deo exhibemus, ut stet ratio sacrificii, etiā spiritualis. Prorsus inauditū igif monstrū est, sacrificiū istud papisticū, ut fere ipse Papa cum suo corpore toto non sit aequē monstruosus. Totū nos uoramus, & totum deo offerimus, hoc est tantū dicere, neq; uoramus si offerimus, neq; offerimus si uoramus. Et ita dū utrunq; facimus neutrum facimus. Quis audiuit unquā talia? omnia sibi pugnātissime contradicunt & in uicem sese consumunt, aut necessario & infallibiliter concludūt Eucharistiā sacrificiū esse nō posse. Diluāt hęc rogo, Louanieñ. & Parrhisieñ.

SEXTO.

Hoc est corpus meū, Hic est calix sanguinis mei. Hic pignus & signū promissionis apponit. Ita. n. habet consiliū diuinæ bonitatis, suas promissiones aliquo pignore ceu sigillo signare & munire. Sic Abrahæ imposuit circūcisionē pro signaculo pacti & promissionis de femine suo donatæ. Et Noe cū promitteret se fore deū semini suo, nec ultra terrā dissipaturum, apposuit pro signo memorabili arcum in nubibus. Sic deinceps fere omnes promissiones aliquo signo firmauit, adeo ut hec more Isaias iuberet Achaz regē Iuda, ut peteret signum a domino promittentē liberationem populi de manu regis Syriæ & Samariæ.

Ratio sacramenti.

Promissione
signis confir-
mantur.

Apud homines quoque pacta, promissa & federa non solum uerbis aut literis, sed additis aliquibus pignoribus aut testibus firmantur. Si uerbis promittunt, stipulantur manibus, si literis appendunt sigilla, in robur pacti & promissi. Ita ut hæc promissio diuina nobis omnium esset certissima, fidemque nostram tutissimam redderet, apposuit pignus & sigillum omnium fidelissimum & preciosissimum, scilicet ipsummet precium promissionis, corpus & sanguinem proprium sub pane & uino, quo nobis emenduit promissionis diuitias donari, quod & impendit, ut promissionem acciperemus. Quomodo ergo sacrificium & opus nostrum facere possumus, ex pignore & sigillo dei, nobis donato & promissioni suæ appenso? Quis inter homines sigillum & pignus promittentis offert ipsi promittenti, ac non potius accipit a promittente & sibi seruat, hoc ipso tenens sibi obstrictum promissorem, certissima fiducia expectans eius ueritatem & impletionem. Ita & nos diuinam maiestatem hoc inestimabili pignore nobis donato tenemus obstrictam, de cætero cum summa certitudine & dulcissima, pacatissimaque fiducia expectantes, ut impleat quod promisit, & cuius promissionis tam preciosum sibi que carissimum pignus dedit. Et tam impia turba Papæ, nos offerre & a nobis abicere doces hæc incōparabilia dona & gaudia.

O quot Hieremias opus habet Ecclesia que deplorat hæc.

Et quis non summa indignatione scrutietur super hos crudelissimos inimicidas, qui nobis hanc dei charitatem obscurant, hanc certitudinem cordis labefactant, hanc securitatem fiducia proscibunt, & pro charitate dei, iram dei, pro fide opera, pro certitudine trepidationem, pro securitate confusionem statuunt. Dum enim sacrificium faciunt ex Eucharistia, nonne incertos nos faciunt? Quis enim sciat, an placeat suum sacrificium? Da unum ex istis sacrificialis, qui audeat certum sese asserere, suum sacrificium esse acceptum. Omnes enim in incertum currunt & aera pugno uerberant, semper & ubique sacrificantes, nunquam autem ad certitudinem peruenientes, quia amissa promissione infallibilis dei, suis sacrificiis & operibus incertissimis feruntur. Deinde cum sacrificant, necesse est, cogitent deum placare. Velle autem deum placare, est eum iratum & implacatum credere. Credere autem

autem iratum, est expectare iram potius quã charitatem, mala
potius quã bona. At Eucharistiam salubriter accepturis necesse
est credere deum summa charitate iamdudum placatissimum,
ultra donare: id quo nihil habet charius, ita ut nihil eque pug-
net aduersus Eucharistiã fructum, atq; hæc sacrilega opinio pa-
pistarum, & nocentissima conscientia, deum esse iratum & hoc
sacrificio placandũ, qui nisi summe esset placatus & amantiss.
tantas suas opes nec exhiberet nec effunderet. Vides ergo ut sa-
crifices isti uerius carnifices, suo sacrificio nos docent incurere
horrenda & pericula, & omnia bona in mala, uiuifica in mor-
tifera, salutifera in damnabilia, certa in incerta, fidẽ in dubiũ,
securitatem in pauorem. Breuiter, ipsam diuinam charitatem
in iram, & amorem in odium, patrem in hostem, cœlũ in in-
fernum, & summa in infima uertere, omnia miscere, confun-
dere & perturbare. Non autem sic incertus es, nec iram cogitas,
si Eucharistiam solũ promissionem non sacrificium esse cog-
noscis. Certus enim es, deũ mentiri non posse in suis promissio-
nibus, sed sicut placatum & amantem sese promittit & exhibet,
ita um absq; dubio habes, si saltem promittenti credis. Dein-
de cũ illum non nisi bona sua promittere ibi intelligis, mox ex-
onerata & leta conscientia intelligis, nihil a te exigere bonorũ quæ
tu offeras, sed tantũ inuitari & blandissime allici ut bona acci-
pias quæ ille tibi proponit. At ubi sacrificare uolueris, necesse est
tecum afferas conscientiam oneratissimam, quæ cogitet, non
nisi infinita exigere, quæ offeras, prorsus præ angustia nihil uidẽs
bonorum, quæ accipere debeas. Ita fit, ut ubi summa dulcedo-
cordis erga deũ regnare debet, ibi tyrãnisset summa angustia &
tribulatio. Hoc scilicet uoluit Satan per istud impium & peruer-
sum sacrificium.

SEPTIMO.

Quod pro uobis datur. Item, qui pro uebis effundetur in re-
missionem peccatorũ. Hic signatur res ipsa promissionis, quæ
est, remissio peccatorũ. O dulcis & potens promissio, sed simul
impacientissima sacrificii. Ideo enim datur corpus & sanguis, ut
nos salui simus, remissis omnibus peccatis. Ecce hæc sunt illa bo-
na quæ tibi exhibentur in Eucharistia, putas hæc posse exhiberi

Æ